

UZASADNIENIE

M. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 22 lipca 2008 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt **XI K 475/08**, za popełnione w dniu 31 grudnia 2007 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 8 lat oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 1,2,3 kk karę grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł każda, przy czym postanowieniem z dnia 16 marca 2010 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, VIII Wydział Grodzki z dnia 22 maja 2009 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt **VIII K 276/09**, za popełnione w dniu 13/14 stycznia 2009 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 279 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 30 października 2009r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt **II K 462/09**, za popełnione w dniu 06 maja 2009 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 288 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 października 2009 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt **II K 588/09**, za popełnione w dniu 18. lipca 2009 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 kk, na karę 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 1,2,3 kk karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 maja 2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt **II K 270/13**, za popełnione w dniu 31 grudnia 2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt **II K 1477/13**, za popełnione w dniu 10 lipca 2013r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 1,2,3 kk karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda;
7. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt **II K 1379/13**, za popełnione:
  - w dniu 02.01.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 i 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
  - w dniach 18-19.09.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 i 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art.12 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczono karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczono okres zatrzymania od dnia 19 września 2013 r. do 20 września 2013 r.

Nadto wobec skazanego wydano **wyrok łączny** w sprawie **II K 608/10** z dnia 22.07.2010r., którym połączono kary:

I - pozbawienia wolności i grzywny wymierzone wyrokami w sprawach o sygn. XI K 111/08 i XI K 475/08 i orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka,

II - pozbawienia wolności wymierzone wyrokami w sprawach o sygn. VIII K 276/09 i

II K 462/09 i orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym **postanowieniem z dnia 19.02.2015r.** wydanym w sprawie **XI K 111/08** zamieniono karę 1 roku pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu.

(Dowód: dane o karalności k. 95-97; odpisy wyroków w sprawach o sygn. : XI K 475/08 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ k. 89-90; VIII K 276/09 SR Gdańsk P. k. 87; II K 462/09 SR Gdańsk-P. k. 88; II K 588/09 SR Gdańsk-Północ k. 91; II K 270/13 SR w Gdyni k. 94; II K 1477/13 SR Gdańsk-P. k.13; II K 1379/13 SR Gdańsk-Północ k. 92-93; wyrok łączny II K 608/10 SR Gdańsk-P. k. 11-12; Postanowienie SN z 30.01.2015r. k.24-28; Postanowienie SR Gdańsk-Północ z dnia 19.02.2015r. k. 29-31; informacje o pobytach i orzeczeniach k. 83-86)

M. P. obecnie osadzony jest w Areszcie Śledczym w G., w którym przebywa od października 2015 r. W trakcie swojego pobytu skazany był dziesięciokrotnie nagradzany, czterokrotnie karany dyscyplinarnie, uczestniczył w bójce z innym skazanym a nadto przeprowadzony test na obecność amfetaminy dał wynik pozytywny, w związku z czym podjęto decyzję o odbywaniu kary w warunkach zwiększonej izolacji i zabezpieczenia. Nie było jednak konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego. Skazany nie podjął prób pozyskania wykształcenia. Prognoza penitencjarna odnośnie skazanego jest negatywna.

(Dowód: opinia o skazanym k. 82v.)

Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego zainicjowano z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie należało w pierwszej kolejności zbadać, czy zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego. W myśl art. 569 §1 kpk i art. 85 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, ponadto przestępstwa te zostały popełnione zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. W tej mierze istotne jest stanowisko Sądu Najwyższego, który uznał, iż zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13).

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że spośród wszystkich prawomocnych skazań M. P., warunki do wydania wyroku łącznego zachodziły dwukrotnie. W pierwszym przypadku łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem z dnia 22 maja 2009 r. w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygn. akt VIII K 276/09 (orzeczona w wymiarze roku pozbawienia wolności) za czyn popełniony w dniu 13-14 stycznia 2009 r., kwalifikowany z art. 279 § 1 kk i wyrokiem z dnia 30 października 2009 r. w sprawie II K 462/09 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku (orzeczona w wymiarze roku pozbawienia wolności) za popełniony w dniu 06 maja 2009 r. czyn kwalifikowany z art. 288 § 1 kk. W drugim przypadku łączeniu podlegały natomiast kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 270/13 (orzeczona w wymiarze roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności) za popełniony w dniu 31 grudnia 2012 r. czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 kk i wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 1379/13 (orzeczona w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności) za popełniony w dniu 02 stycznia 2013 r. czyn kwalifikowany z art. 278 § 1 i 3 kk.

Powyższe wynika z porównania dat popełnienia przestępstw, za które M. P. został skazany oraz dat wydania wyroków, na mocy których skazania te nastąpiły. We wskazanych wyżej sprawach czyny objęte przedmiotowymi skazaniami,

zostały bowiem popełnione przed wydaniem prawomocnych wyroków w sprawach o sygn. akt VIII K 276/09 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, w której to wyrok wydano w dniu 22 maja 2009 r. oraz II K 270/13 Sądu Rejonowego w Gdyni, w której to wyrok wydano w dniu 07 maja 2013 r. Nadto w/w wyrokach orzeczono kary pozbawienia wolności – podlegające łączeniu.

Sąd przy wymierzaniu powyższych kar zastosował Ustawę Kodeks karny w brzemieniu obowiązującym do 30.06.2015r. z uwagi na treść art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, który wskazuje, iż przepisów nowej Ustawy Kodeks karny (obowiązującej od dnia 1.07.2015r.) w zakresie rozdziału IX nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, co w niniejszej sprawie nie zaistniało.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę przede wszystkim stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, uwzględniając takie kwestie jak podobieństwo przestępstw pod względem rodzaju naruszonego dobra prawnego i sposobu działania sprawcy, czasową bliskość popełnienia przestępstw, ewentualną tożsamość osób pokrzywdzonych, jak również kwestię ewentualnej analogii motywów czy pobudek działania sprawcy przy popełnianiu kolejnych przestępstw. Im bliższy jest związek podmiotowo – przedmiotowy przestępstw pozostających w zbiegu, tym bardziej kara łączna powinna być zbliżona do dopuszczalnego minimum i to od wymienionych kwestii zależy, czy należy zastosować zasadę absorpcji, zasadę kumulacji czy też zasadę asperacji (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt II AKa 274/04, KZS 2005/1/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maj 2001 r., sygn. akt II AKa 63/01, Prok. i Pr. 2002/7-8/20). Należy przy tym oczywiście uwzględnić granice, w których kara łączna może być wymierzona, określone w art. 86 § 1 kk.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art. 86 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć przede wszystkim stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 kk, karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o niepogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na pierwszą karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego M. P. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygn. akt VIII K 276/09 i II K 462/09, podlegających łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych orzeczone zresztą każdym z wyroków) do 2 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej dwoma wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. Przede wszystkim wskazać należy, iż w omawianym przypadku istniał związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego. W zakresie dotyczącym omawianego zbiegu przestępstw, M. P. dopuścił się bowiem popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, kwalifikowanych z art. 279§1kk. oraz przestępstwa tego samego rodzaju, kwalifikowanego z art. 288§1kk. Ścisłym nie pozostaje jednak związek czasowy pomiędzy omawianymi przestępstwami, albowiem czyny, za które M. P. został skazany omawianymi wyrokami, zostały popełnione w dniu 13/14 stycznia 2009 r. i 06 maja 2009 r., zostały nadto popełnione na szkodę zupełnie różnych osób. Brak ścisłego związku czasowego i tożsamości pokrzywdzonych nie przemawiał zatem za stosowaniem zasady absorpcji w szerokim zakresie, mimo to jednak nie w części mniejszej aniżeli zastosowana w istocie przez Sąd.

W odniesieniu do drugiej z kar łącznych orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego M. P. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego w Gdyni o sygn. akt II K 270/13 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku o sygn. akt II K 1379/13, podlegających łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych orzeczone zresztą każdym z wyroków) do 2 lat pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej dwoma wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał, jak w przypadku pierwszej z kar, szereg podobnych okoliczności. Przede wszystkim wskazać należy, iż także w omawianym przypadku istniał związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego. W zakresie dotyczącym omawianego zbiegu przestępstw, M. P. dopuścił się bowiem popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, kwalifikowanych w każdym z przypadków analogicznie – z art. 278§1kk. Ścisłym pozostaje nadto związek czasowy pomiędzy omawianymi przestępstwami, albowiem czyny, za które M. P. został skazany omawianymi wyrokami, zostały popełnione w dniu 02 stycznia 2013 r. i 31 grudnia 2012 r., jednak przestępstwa te zostały popełnione na szkodę różnych podmiotów. Brak tożsamości pokrzywdzonych nie przemawiał zatem za stosowaniem zasady absorpcji w pełnym zakresie, w części większej aniżeli zastosowana w niniejszej sprawie przez Sąd.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały za zastosowaniem w omawianym zakresie przy łączeniu kar w każdym przypadku zasady asperacji i zdaniem Sądu orzeczone, wskazane wyżej kary łączne pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględniają przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I i II wyroku łącznego a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania. Nadto w pkt. IV wyroku Sąd rozwiązał orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1379/13.

Na koniec podkreślić należy, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). M. P. popełnił łącznie kilka przestępstw, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa, nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że popełnił je w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż

jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. I tak całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego przemawiające za zastosowaniem pełnej absorpcji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 r., sygn. akt II AKa 339/03, LEX nr 183336). W ocenie Sądu wskazane okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania poszczególnych kar łącznych zasady pełnej absorpcji.

Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego absorpcji pełnej także z uwagi na treść opinii o skazanym z zakładu karnego, w którym odbywa on karę. Zgodnie z aktualnym w obecnym porządku prawnym poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego, na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym, istotny wpływ ma zachowanie się oskarżonego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986, nr 5-6, poz.39). Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany wykazuje wprawdzie pewien krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i popełnionych przez siebie przestępstw, jednak nie podejmuje nauki, wciąż przejawia postawę konfliktową, nieregulaminową i nawet w warunkach izolacji więziennej był w stanie pozyskać i zażyć substancje odurzające.

Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary nie odnoszą zamierzonego skutku. Dokonane ustalenia nie rokują dobrze na przyszłość, nie wskazują na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności łącznie o dwanaście miesięcy należy uznać za uwzględnienie faktu jego regulaminowego zachowania wobec przełożonych w zakładzie karnym oraz związek przedmiotowy i podmiotowy popełnionych przestępstw.

Na mocy art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie umorzono.

W pkt. VI wyroku na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

VIII K 276/09 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 17 stycznia 2009r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Podobnie w pkt. VII wyroku na mocy tego samego przepisu Sąd na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1379/13 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w dniach od 19.09.2013 r. do 20.09.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez pewien czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.

SSR Aleksandra Strówjąs

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Aleksandra Strówjās